

Hjemkomsten

Se s. 6-9

Hoppminner fra Andorørudkroken - Se s. 10-13

Juletreff på Folkets Hus 1953 - Se s. 14-16

Bygdesamlingsgruppa - Se s. 28-29

Skoger og Konnerud
Historielag

Historielagsnytt

Hei

«Jeg fant, jeg fant», sa Askeladden! Om dette utsagnet er gjenkjennelig for karene i KUMIN (kulturminnegruppa), er jeg usikker på, men de har registrert utrolig mange funn på Vestskogen i løpet av 10 år. En liten smak av dette, fikk vi på Høstmøtet i oktober, gjennom foredraget ved Erik Bjørlov-Larsen, i godt samarbeid med Tom Hayden og Per Runar Thoresen. Rekordmange var til stede og interessen var stor, - vi har allerede fått «bestillinger» på boken som kommer om et års tid.

De nevnte karene har nedlagt og legger ned en flott innsats, men de er heldigvis ikke de eneste medlemmene som står på. Rønnehue fremstår nå som nok et eksempel på en eventyrlig dugnadsinnsats, - skinnende ute og inne! STOR takk til dugnadsleder Bjørn Syvertsen og medhjelpere! Som medlemmer inviteres dere herved til å leie dette his-

toriske stedet for en dag eller to, eller bare en kveldsstund. Se annonse i bladet. Hovedstyret har hatt sitt julemøte der i nesten 10 år, stedet anbefales på det varmeste.

Og når vi først er «på» Rønnehue, må jeg nevne siste Vestskogdag. Den bød på utfordringer med en snøfylt vei til Bautaen, men HV ordnet med snøskuter og overraskende mange tok veien inn til minnemarkeringen. Av de fremmøtte var en stor andel etterkommere av Vestskogjegerne, noe som forteller meg hvor viktig denne dagen fortsatt er. Vestskogjegerne ga ut en minnebok, og Historielaget har fått kjøpt denne ved hjelp av «bokhandler» Thoresen. Styret er i tenkeboksen for å finne en måte å dele denne med dere medlemmer på. Og spesielt med dagens krigssituasjon i Europa som bakteppe, er boken tankevekkende lesning.

Hanne S. Fretheim.

I året som kommer, blir arrangementene gjenkjennelige med bildequiz, årsmøte, vårtur og igjen Vestskogdag, se annonser på siste side. Stor takk til dere alle som gjør disse arrangementene og alt annet arbeid mulig, ikke minst bladet dere nå har i hendene. Måtte juletiden bli god og det nye året godt, - skulle ønske Disneys «Tingling» kunne drysse sitt stjernestøv over oss alle!

Hilsen Hanne

Et imponerende foredrag

Tekst/foto: Liss Iren Prøis

Tusen takk til alle som fant veien til høstmøtet 26. oktober og bidro til rekordmange folk og god stemning. Høydepunktet var et foredrag med Erik Bjørlov-Larsen i samarbeid med Tom Hayden og Per Runar Thoresen.

De fremmøtte fikk et lite innblikk i flere hundre års aktivitet over bosetting, eiendomsforhold og seterdrift. Videre om skogsdrift,

tømmerfløting, demninger, seterveier og hva som eller rørte seg langt fra den tradisjonelle bygda. Her var det mye ukjent historie som ble formidlet.

Innhold

Styreleders spalte	s. 2
Livet med «utedo» i Grubegata.....	s. 3-5
Hjemkomsten	s. 6-9
Hoppminner fra Andorsrudkroken	s. 10-13
Barkebillekrig i Skoger	s. 13
Juletefest på Folkets Hus 1953	s. 14-16
Et spesielt møte	s. 17
Vårt bidrag til den digitale utgaven av Drammen Byleksikon fra 2004	s. 18-19
Gårder som ble borte: Søndre Fjell gård	s. 20-22
Terje, en allsidig 91-åring	s. 23-25
Tilbakeblikk... Konnerud før i tida	s. 26-27
Bygdesamlingsgruppa	s. 28-29
Langrennsløpere og skogsarbeid i norsk skihistorie	s. 30-31
En natt på Vestskogen	s. 31
Vårtur 2024	s. 32

Hoppminner fra Andorsrudkroken
s. 10-13

**Gårder som ble borte:
Søndre Fjell gård**
s. 20-22

Historielagsnytt

Ansvarlig utgiver:

Styret i Skoger og Konnerud Historielag.
Nr. 2 november 2023 42. årgang.
Bladet kommer ut to ganger årlig- vår og høst
-og sendes alle medlemmene i Historielaget.
Opplag: 750 eksemplarer

Styret

Leder:	Hanne Fretheim
Nestleder:	Rune Frøiland
Sekretær:	Linda Skjeldrum
Kasserer:	Tom Harald Andersen
Styremedlem:	Kåre Odden
Styremedlem:	Jan Sundby Ekeberg
Styremedlem:	Liss Iren Prøis
Varamedlem:	Jakob Vik
Varamedlem:	Tom Harald Andersen

Redaksjonskomité:

Redaksjonen tar imot stoff og bilder fra Skoger og Konnerud.

Redaktør:	Tone Sverreson Ørmen tone.sverreson.ormen@gmail.com
Medlem:	Haldis C. Sørby
Medlem:	Øyvind Kaspersen
Redaksjon:	redaksjon@skhist.no

Fotokomité

Tar imot bilder fra gammel og nyere tid.
Leder: Ingar Steen
foto@skhist.no

Teatergruppa - Det Dramatiske Selskap

President Ingrid Skollenborg

Bygdesamlingen på Borge

E-post: post@skhist.no

Postadresse

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Hjemmeside og e-post

E-post: post@skhist.no
Web: www.skhist.no

Lay out: Print Konsult Andebu AS
Trykk: Trykk Service AS, Drammen

Forsidebilde

Den gamle bilen til Martinus Kinnerud på Kinnerud gård, Asle Wang og ny eier av bilen Odd Hagen. Foto: Tone Sverreson Ørmen.

Høstnummer med variert stoff

Dagens utgave er fylt med historier jeg håper du setter pris på. Dette nummeret har mange gode frivillige hjelpere, vi er alle frivillige som bruker mange timer på å finne lokale historier. For å lage en sak, kan det være mye forberedelser, man tenker på saken, hvordan skal man løse den osv. I tankene kan en historie være bra, men på papiret kan det bli tynt. Den gamle bilen ble en stor sak litt utenom det vanlige. Når man er opptatt av gamle biler - var det ikke noe problem å bruke mye tid med å hente en bil utenfor Oslo, med bilhenger, for så å trille den inn på tunet på Kinnerud. Ny eier besøkte Kinnerud for første gang og vi håper alle at dette stedet blir tatt vare på. Slik som bilen, for den har kommet i gode hender.

Vi har en ny mann i redaksjonsgruppa, han har skrevet en flott sak fra Andorsrud, så vi gleder oss til fortsettelsen.

Jeg håper du koser deg med bladet! Alle som har bidratt i denne utgaven burde få en utmerkelse, for sammen har vi igjen fylt 32 sider fra Skoger og Konnerud.

Tone Sverreson Ørmen
Redaktør

Livet med «Utedo» i Grubegata

Tekst: Per Runar Thoresen

Du må vel være ca. 70 år eller eldre hvis du har benyttet utedo på Konnerud. I årene før, under og etter krigen var det stort sett bare utedasser på Konnerud eller utedoer som vi sa hvis vi tilstrebet en mer kultivert omtale. I Konnerud's villaområde var gjerne utedassen plassert i et mindre uthus i tilknytning til vedskjulet og andre redskaper. På Konnerud var det før og under krigen mange gårder og småbruk. De fleste utedassene var gjerne plassert i et større eller mindre uthus/låve og da gjerne i tilknytning til et fjøs. I den såkalte «møkkakjelleren» fant man gjerne kumøkk og utedassens leveranser side om side. I de årene jeg gikk på folkeskolen (Konnerud skole) fra 1949 til 1956 hadde vi bare utedo og den lå i et lite tilbygg utenfor skolebygningen. Det var separate avlukke for gutter og jenter. Der var det rene velstand, for vi hadde ordentlig toalettpapir på rull, og ikke bare avisapir slik vi hadde hjemme i Grubegt. På søndagskolen i Konnerud Bedehus var det også utedass, men den var vel ikke så mye brukt den lille timen vi var der. Grubegt.

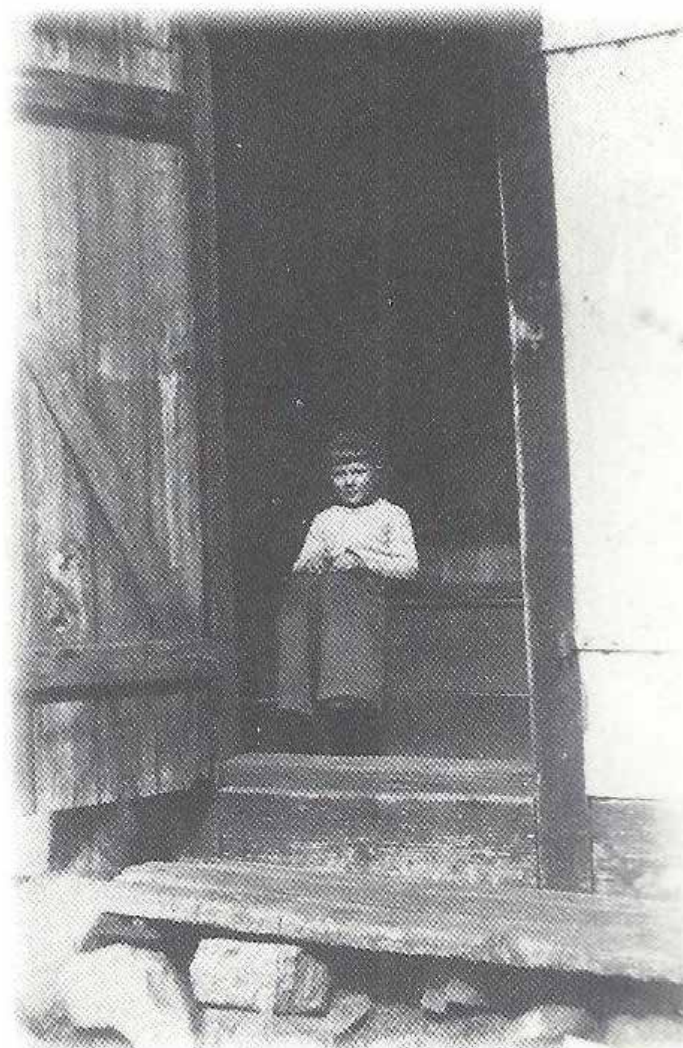
I Grubegt. lå utedassen i uthuset/låven i et avlukke med egen inngang i forkant foran fjøset. Møkkakjelleren lå slik jeg har beskrevet innledningsvis hvor kumøkk og utedassens leveranser lå side om side. Uthuset lå bak hovedhuset og vi hadde ganske lang vei til utedassen. Vi måtte gå rundt hovedhuset og frem til låven ca. 25-30 m og det var en utfordring i kalde vinterdager. Jeg var vel 4-5 år da mor sendte meg ut på utedoen. Avtalen var at jeg skulle si fra når jeg var ferdig, slik at hun skulle komme ut og tørke, for erfaringen med avistørk var kanskje ikke bra nok. Avtalen ble fulgt og jeg ropte så høyt jeg kunne : «Kom og tørk, kom og tørk» Nabofruer som gikk forbi veien rett ved huset har fortalt i ettertid. »Nå er Per på på do»

To- seter + barnesete

På større gårder kunne en ha både 3 og 4 seter side om side, men vi hadde to seter. I 1948 stod min eldste bror til konfirmasjon. Da antar jeg utedoen ble behørig gjort rent når den skulle frekventeres av 25-30 stivpyntede gjester etter en bedre mid-

Grubegt. 21.

Per på utedo, 1947.

dag. Vår eiendom var jo slik at mannfolka kunne benytte seg av en «hurtigløsning» med å åpne smekken i blådressen ett eller annet sted på tomten, men kvinnfolka måtte på utedoen. Den samme bror giftet seg etter hvert og bodde i 2. etasje og midt på 50-tallet fikk hans lille datter behov for sin utedo og broderen som var snekker, laget en flott liten utedo i det ene hjørnet på doen. Det ville ikke vært noe morsomt om hun falt gjennom det store hullet og ned i møkkakjelleren. På samme tid ble det en oppgradering med ny flott grønnmaling av hele do-interiøret. Det syntes jeg var imponerende.

Som dopapir ble benyttet aviser og blader. Vi hadde både Fremtiden og Drammens Tidende og min far som var ihuga Arbeiderpartimann ville at vi først skulle bruke Drammens Tidende. Da kunne vi kose oss med Fremtiden mens vi satt der og jeg ser ikke bort fra at det senere har påvirket mitt politiske ståsted. Tiden på do tok jo gjerne litt tid, og da gnukket og gnidde vi på avisapiret slik at det ble litt mykere før det ble tatt i bruk. Av blader var det vanlige ukeblader som Norsk Ukeblad, Al-

lers og Hjemmet. På enkelte utedoer kunne en også finne litt mer «vågede» blader som Coctail og Krydder. Naturlig nok var ikke slike å finne på vår do. Selv var jeg yngst av fire brødre og hadde knapt nådd puberteten, men jeg hadde jo ikke oversikt over hva mine eldre brødre kikket på. I den alderen skulle det ikke så mye til før fantasien og naturens ungdommelige drifter meldte seg.

Luksustørk

I vårt nabolag bodde en tante som jobbet på Norwegian Papermill på Grønland. En dag kom hun med en kjempestor papirrull som vi skulle bruke som dopapir. Det var riktignok silkepapir, men vi var ganske stolte når vi tok denne rullen i bruk.

Mine foreldre var misjonsfolk og ofte var det misjon hjemme i heimen. Min mor var formann i Konnerud sjømannsmisjon i nesten 50 år. Foreningen bestod bare av damer og en gang hadde mor kjøpt inn ordentlig toalettpapir som hun plasserte på do. Da fattern kom hjem fra jobben sa han: «Hva er dette for slags jåleri?» Han var sikkert litt stolt han også, men ville ikke innrømme det. Jeg tenkte ikke på det den gangen, men på vinterstid kan jeg tenke meg det var mange «tissetrengte» misjonsdamer i stua, og god servering av kaffe gjorde vel ikke situasjonen bedre, men det var ingen som klaget på doveien. Kongelig pynt med nasjonale signaler.

På utedoen under krigen var det svært vanlig med bilder av de kongelige på veggen. Dette var forbudt, men tyske soldater var redd smitte (E-coli) og sjekket sjelden disse utedoene. For vi som hadde disse bildene, var det et uttrykk for nasjonal støtte og protest mot tyskerne.

Gjemsel blant E-coli-bakterier

En av aktivitetene blant ungene var å leke gjemsel. Uthuset og omgivelsene var glimrende til å gjemme seg bort. Her ble både utedoen og møkkakjelleren tatt i bruk og spesielt senhøstes når «mannen i do» hadde bygget seg opp, var intet hjemmested utelukket. En utedo er jo gjennomsyret med bakterier, men jeg kan ikke huske at vi ble syke av den grunn. Antagelig var vi immune.

Fakta

Utedass, utedo eller privet er en do som er plassert i en egen bygning, eller i et uthus. Oftest er utedoen i et separat skur i nærheten av bolig, skole eller arbeidsplass. Utedasser er, i motsetning til et vannklosett, ikke tilkoblet vann eller kloakk. Avfallet samles opp i en kum, kammer, bingje eller bøtte, som vanligvis avgir sjenerende lukt. I Norge er utedoen stort sett avskaffet i vanlige boliger.

Utedoer benyttes fortsatt ved en del ved hytter og områder langt fra offentlig vann og avløpssystem og som mobile festivaldoer etc. Men også ved hytter erstattes utedoen mer og mer av innedo basert på moderne tørrklosett, der bioteknologi sørger for at avfallet ikke avgir generende lukt. I nye hytteområder er det krav til innstallering av klosetter koblet til kommunale kloakkløsninger.

Gammel utedo.

Ramp eller guttetreker

I en gutteflokk er det alltid noen som er tøffere og litt mer rampete enn andre. Grensen er kanskje usynlig, men innerst inne visste vi hvor grensen gikk. I mitt eget selvilde var jeg ikke blant de verste rampene i gata, men når etterflg. hendelse dukket opp, må selvbildet ha fått en stor sprekk. I en periode hadde vi leieboere og de hadde en sønn (Petter) som var to år eldre enn meg. En dag moren hans skulle på utedoen, dukket det opp en lite planlagt, men vel gjennomført hendelse. Vi var akkurat inne i en lekeperiode med blåserør og rongebær eller ertre. Det kunne ofte være heftige kamper hvis formål var og få ertene til å svi mest mulig. Når moren til Petter kom på utedoen, var det umulig og ikke komme på ideen om en liten krigsinnsats. Kanonene ble ladet og forsiktig framrykning i møkkakjelleren gjorde utsikten til dohølet og den ujevne blinken meget tydelig. Uten et ord løsnet skuddene og nådde målet med god presisjon. Fienden reagerte spontant med et skrik som kunne høres over hele eiendommen. Nå var det bare en ting som gjaldt. Umiddelbar tilbaketrekning i ukjent område og der ble vi værende til mørket falt på. Ikke veldig overraskende ble framstøtet belønnet med «husarrest»

Møkkapoteter

Like etter krigen, mens vi fortsatt hadde 2-3 kuer, ble en betydelig potetåker gjødslet med møkk fra møkkakjelleren. Det var helt vanlig på gårdene bortover og var et godt alternativ til kunstgjødselen som kom senere. Vi ungene syntes det var greit, men det var ikke uvanlig at man enkelte steder også gjødslet med møkk fra utedassen eller blandet litt med kumøkka. Det syntes vi ungene lite om, men jeg ser ikke bort fra at fattern blandet litt når han romsterte aleine i møkkakjelleren. Når potetene ble skrelt, var gjødslingen allikevel usynlig.

Klosettet

På begynnelsen av 60-tallet ble den åpne verandaen kledd inn og det ble gjort plass til et klosett. Til å begynne med var septikløsningen noe hjemmelagd, men den fungerte på et slags vis. Endringen førte nærmest til en revolusjon i familiens hverdag, og ikke minst på kalde vinterdager. Toalettruller ble standard og det ble bare hyggelig å invitere gjester og misjonskvinner. På sommerdager når vi lekte ute, var det kortere vei til utedoen som fortsatt fungerte uten tekniske løsninger med vann og porselen.

Hjemkomsten

Alt begynner med noe. Denne fortellingen begynte med at redaktør Tone spurte om undertegnede kunne skrive en liten sak om en lokal bil. Har nok nevnt før at jeg hadde noe i bakhånd, men ikke hadde jeg drømt om at det som skulle være en liten notis ble noe helt annet. Ikke minst har både research og utførelse av dette stuntet blitt en stor opplevelse for flere. Gøyalt har det vært, med massevis av timer med bilkjøring, tilrettelegging og ikke minst kontakt med en hel hærs-kare interessante og hyggelige mennesker.

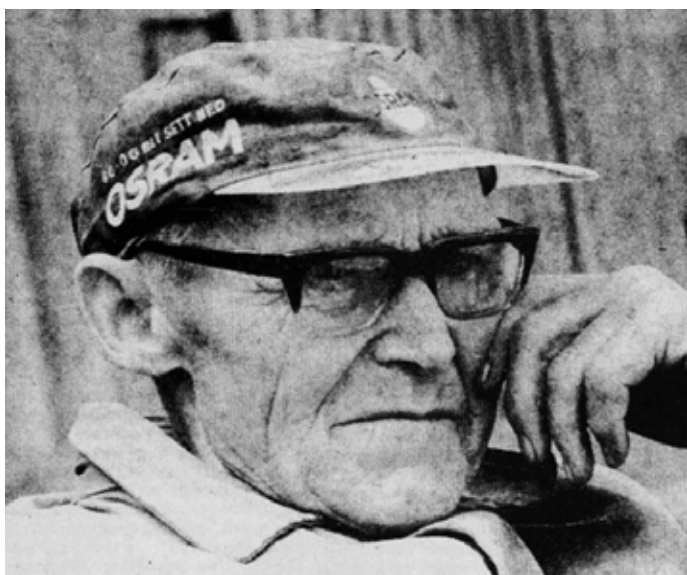
Tekst og foto: Asle Wang

Det skulle handle om bilen til Martinus «Mattis» Kinnerud på Kinnerud gård ved siden av SIF-hytta. Det har endt med å handle om så mye mer. Både bilen og mannen var velkjente på Konnerud i tidligere tider. Det føles unektelig litt rart å skrive om en person man ikke kjente, en mann som opplevdes litt skummel og «sinna». En det ikke falt naturlig å ta kontakt med, på tross av at bilen hans var som en magnet på en motorhistorisk interessert unggutt. På flere tidspunkter satte gårdbrukeren inn annonser i Drammens Tidende om at enhver uvedkommende som kjørte på veien hans ville bli anmeldt, så han var nok ute etter å markere sitt revir til tider. Men kanskje tok man fullstendig feil av mannens humør; andre forteller om en blid mann, og at han på søndager pyntet seg med hvit skjorte og slo av mang en humoristisk prat med forbipasserende skautravere. 1. april 1944 var han sågar med på å lure hele byen ved å fortelle at han hadde skutt bjønn inne ved Nikkerud, så sansen for humor var så absolutt til stede. Bjørnen skulle være så diger at den kunne gi seks hundre mennesker et måltid.

Martinus Kinnerud ble født som nummer tre av syv søsken på gården som lå langt inni skauen. Den ligger fortsatt langt inni skauen. Tirsdag 28. februar 1899 ble han født, ikke 29. som det står i kirkeboka. 1899 var ikke skuddår, så han var aldri i fare for å bli bursdagsfeiret bare hvert fjerde år. Men vi kan jo forestille oss at det var kaldt den dagen han ble født. Kan hende var det så kaldt i det som opprinnelig var kontorbygningen til Nikkerud Gruver at selv midten i sengehalmen mistrivdes. Nåvel – vi får håpe jordmora hadde forlangt hard fyring før poden fant det for godt å komme ut i dagslys for første gang.

Konnerud er ikke kjent først og fremst for god matjord, og inne på Kinnerud er jordsmonnet svært så skrint. Man har fått høre at det i nyere tid var problem med å få gravd et høl som var dypt nok for en sjøldaua gris. I tillegg til ordinært jordbruk

Martinus Kinnerud, 1978. Foto: Reidar Halden.

måtte jakt, fiske og skogsarbeid til for å fylle spiskammeret. Slik var det for veldig mange i Norge for over hundre år siden. En spesialitet på Kinnerud var produksjon av furu- kjøler og stavner til båter.

Bryllup

I 1941 giftet Mattis seg med Ragnhild Dortha Nilsen fra Baklia. Huset der hun vokste opp står fortsatt. Bak støyskjermen der man kjører opp til Tolerud. Ekteskapet ble ikke langt, en eller annen tragedie rammet allerede i 1943. Da døde Ragnhild bare trettisv år gammel. Årsaken vites ikke, men Mattis ble alene inne på Kinnerud. I 1944 annonserer han etter husholderske. Han søker en «gjente» ikke under tretti år. En gjente som må kunne stelle to kyr i tillegg til vanlig husarbeid. Den jobben får Sigrid Steingrimsen, Sigrid som ble døpt to dager før Martinius ble født. Hun brukte etternavnet Steingrimsen etter sin far Steingrim, men het egentlig Haugen og var fra Gol. Kontrastene kan synes store, hun hadde tidligere bl.a. vært hushjelp hos overrettssakfører Rømkke på Bygdøy. Så kom hun altså til Konnerud-skauen. Og der ble hun til hun døde i 1984, et halvt år før Martinius. Det står å lese at gårdbruker Kinnerud ønsket å vise sin takknemlighet ved at hun skulle tildeles Norges Vels medalje for tretti års tro tjeneste i 1974. Og slik ble det. De må ha hatt et slags gjensidig avhengighetsforhold de to. Og de må jo på et sett ha vært glade i hverandre siden de bodde sammen i førti år..... Hun var nok et grepa kvinnfolk Sigrid. Erik Grinderud forteller at han har sett henne med slegge og kiler, opptatt med å kløyve svære bjørkekubber.

Med referanse til en artikkel i Drammens Tidende og Buskeruds blad var Mattis interessert i biler. Sin første kjøpte han i 1923. En 1915 modell Hupmobile. Den gang en ganske sjelden bil. Merket eksisterte fra 1909 til 1939. I dag finnes det 20 kjente

Sigrid Steingrimsen.

eksemplarer i Norge. Vi kan spekulere litt rundt den bilen. Eksisterer den fortsatt? En av landets virkelige pionerer innenfor veteranbilhobbyen, flymekanikeren, katteelskeren og orakelet ved Norsk Teknisk Museum Jan Tølsby hentet på 1950-tallet en slik Hupmobile i Drammensområdet. Bilen var uten motor. Den var brukt som moring og ligger fortsatt et sted i Drammensfjorden. Det har så langt ikke latt seg finne ut om det er Mattis sin gamle Hupmobile som står fullt kjørbar i Halden, men hvem vet.... Unge Kinnerud kjørte også Indian og Harley Davidson motorsykler og hadde flere andre biler gjennom årene. Hadde bl.a. som jobb å være sjåfør for både «Kooperativen» og Drammens Rør. Den bilen han huskes for er hans irrg grønne Studebaker Champion fra 1955. Dette kjøretøyet hadde han fra 1961 til sin død i 1985. Bilen huskes ikke bare for fargen, men også fordi den gikk med kjettinger store deler av året og i det store og hele var en spesiell bil. Grindrudbakken kan være lei på vinterføre, men uproblematisk med piggkjetting. De var nok gode å ha i vårløsningen innover gårdsveien også, men det så unektelig litt rart ut når han var innom Esso'n med kjettinger lenge etter at krokusen var avblomstret.

På lik linje med mat, klær og varme så trenger mennesket kjetting for å kunne eksistere. Har skrevet en artikkel om det. Den ligger på <https://historiemoro.no/>

Nettopp Grindrudbakken hadde svært regelmessig besøk av Studebakeren. Hver søndag kl 18 presis ble bakken kjørt ned, med stopp i bunnen. Der lå Løvlund Kafe. Løvlund Kafe ble drevet av Camilla og Lorentz Kollerud. De serverte ikke bare kaffe og vafler, de hadde også bevilling til skjenking av øl. Nøyaktig en time tilbrakte Sigrid og Martinius på kafeen før de satte kursen hjemover igjen. Med eller uten kjettinger. Klokken kunne stilles etter disse besøkene forteller Erik Grindrud. Mattis var selvsagt sjåføren og bak satt Sigrid. Alltid bak. Og alltid i midten av baksetet, aldri på en av sidene.

Så til kjernen i denne artikkelen. At Studebakeren fortsatt eksisterer har vært kjent i mange år, og lenge har planen vært å presentere noen ord og et bilde av bilen. Nå ble det helt annerledes. Via kontakter i veteranbilmiljøet kom ideen om å bringe Mattis sin juvel tilbake til Kinnerud. Som tenkt så gjort. Bilen står i dag på museum, men eieren tente på ideen og var svært

Foto: Reidar Halden 11. august 1978.

Ny eier i 2023.

så velvillig. En tidlig lørdag morgen bar det av sted med egnet redskap utlånt av Arctic Trucks for å bringe bilen tilbake. Det var til tider nesten rørende å kjøre gjennom Konnerud med bilen på henger og se eldre folk stoppe og snu seg. Og det var med andektig følelse man svingte inn på Kinnerudveien og sakte lot den gamle amerikaneren atter få kjenne på den friske lufta aller innerst på Konnerud. I trekkbilens speil kunne man se smilet i grillen på bilen som mykt duvet på hengeren når alle høla i veien ble varsomt passert. Hjem, kjære hjem.....

Plassen utenfor SIF-hytta hadde vi fått låne til lossing, lasting og parkering av følgebiler. Vi hadde bl.a. eskorte av en veteran politibil må vite. Vi hadde ikke stått der mange minutter før den første på skautur kommer ilende og sier «næmmen!!! – det er jo bilen til Mattis». En annen kommer og sier «en sånn bil har vært her inne før». Da han fikk høre at det var akkurat den bilen som hadde vært der før var overraskelsen stor. Flere som kjente igjen bilen slo av en prat, andre tok bilder og stilte spørsmål vi svarte på etter beste evne. Den gamle vogna var ikke så veldig startvillig – kanskje var den rørt og litt anterert som følge av hjemkomsten - men omsider kom vi til det høytidelige tidspunktet der dagens eier, Odd Hagen fra Frogner kjørte ned den lille bakken og inn på tunet på Kinnerud. Ringen var sluttet. Av Drammen Kommune hadde vi fått låne nøkler slik at vi skulle kunne lage en ny utgave av Reidar Haldens bilde fra 1978. Der står Martinius Kinnerud og titter ømt på sin øyensten inne i garasjen. Det var bygd en sauebinge inni garasjen så helt likt bilde med dagens eier fikk vi ikke til, men i alle fall et lignende. Mange bilder ble tatt, og noen av dem ser leseren her. I flere timer var vi inne på tunet, tiden gikk fort i hyggelig selskap. Spesielt hyggelig var det at dagens bileier satte så stor pris på denne hendelsen. For skribenten var det ærefullt å sitte bak rattet til Mattis og flytte bilen rundt på tunet der den hadde hatt sitt hjem i tjuefire år.

Studebaker Champion var en modell som i ulike utgaver var i salg fra 1939 til 1958. Mattis sin utgave er av aller enkleste sort og ble kun produsert i 3290 eksemplarer. Ble kalt Scotsman med hint om at skotter er kjente for å være gjerrige. De mer påkostede versjonene hadde masse krom og pynt både innvendig og utvendig, og var langt mer attraktive i 1955, som i dag. Studebaker var langt framme i utviklingen av etterkrigs biler. De var lette, økonomiske og designmessig langt forut for sin tid. Sjefsdesigner Raymond Loewy hos Studebaker har signert mange estetiske perler i bilverdenen. Fremdriften sørget en sideventilert rekke-sekser for. En motor mange karer har stiftet bekjentskap med i en annen type transportmiddel. Forsvarets M29 Weasel hadde akkurat denne maskinen.

Det er å håpe at både Sigrid og Mattis hadde likt denne omtalen, at de hadde likt at bilen fortsatt har et godt liv. Det de nok ikke hadde likt er at Drammen Kommune er i villrede om hva de skal bruke eiendommen til. Skal noen bo på Kinnerud må de være ekte idealister. Sannsynligvis bør man tillate en viss modernisering for å tilfredsstille dagens krav til boligstandard. Gjengroingen går dessverre med lynets hastighet, og ubebodde hus forfaller fort. La oss håpe det atter blir lys i glasa og at det atter kommer dyr på beite der inne. Stedet har i mange år vært en destinasjon for familieturer, og utallige er byens barn som har fått stifte bekjentskap med sauer, hester, griser, lamaer, høner og andre dyr. Så kjære kommune, et levende Kinnerud er en investering i trivsel og glede for hele byen. Vi venter i spen-

Den nye bileieren, Odd Hagen er fornøyd med bilen og besøket på Kinnerud.

ning..... For kuriositetens skyld kan nevnes at det nedi et dæle på Grinderud lå en annen Studebaker. Et vrak av en eldre modell som plutselig ble borte ei natt. Motoren ligger der fortsatt. Håper leseren har hatt en smule glede av disse ord. Uten hjelp hadde det vært umulig å skrive artikkelen. I tilfeldig rekkefølge takkes for små og store bidrag; Bjørn Norstad, Drammen Kommune, Erik Grinderud, Ørn Thomsen/Arctic Trucks, Odd Hagen, Reidar Halden, Nasjonalbiblioteket, Øivind Fjellvang, Strømsgodset Idrettsforening, Tone Sverreson Ørmen, Statens Vegvesen og Eight Amcar Club. Et besøk i EAC sitt fantastiske museum i Sørumsan anbefales på det varmeste. I tillegg til «vår» bil, står der massevis av fine eksemplarer av de utgåtte merkene Nash, Packard, Hudson, Henry J, Kaiser, Frazer, DeSoto, Willys og altså Studebaker. <https://eightamcars.no/>

Bilen på bildet kan være Mattis sin første bil. I alle fall var den maken.

Hoppminner fra Andørsvudkroken

Svært mange har opp igjennom årene tatt noen hopp både i Solhøybakken og Andørsvud- bakken, vært fornøyd med å ha det gøy og oppleve mestringsfølelse. For noen var dette bare starten, de fortsatte og ble skikkelig gode.

Tekst: Øivind Kaspersen

Solhøybakken

Jeg flyttet fra «Kroken» da jeg var 12, men det hender at jeg tar meg en kjøretur gjennom bygda og når jeg har passert Garås begynner barndomsminnene å strømme på. Tankene går blant annet tilbake på all skigleden jeg, for snart 70 år siden, opplevde her i «Kroken». Nede på sletta i bunn av Gåråsbakken, på venstre side av hovedveien, lå nemlig min «egen» bakke, Solhøybakken. Nå er det ikke spor etter den, har vært igjengrodd i over 40 år. Men her var det en gang skikkelig liv og røre. Det var et naturlig samlingspunkt, og så vidt jeg kan huske satte de fleste av gutta i bygda utfor her. En og annen tøff jente prøvde seg også. Heldig var jeg som var nærmeste nabo til bakken. Kanskje ikke så rart at skihopping ble min store lidenskap. Jeg var nok en av de mest ivrige i bakken og den gang som nå var det viktig å ha riktig smøring under skia. Ofte var det meg som hadde den beste gliden.

Skismøring

For faren min Arne var nemlig en svært dyktig smører. Han hadde nok fått med seg at det var kommet noe nytt på markedet som het «Hopplakken Skipolin», men selv sverget han til følgende to alternativer: På kaldt føre var kvistlakk det beste.

Hopplakken var en nyvinning, men kvistlakk var hakket bedre.

Framgangsmåten var slik: Først ble eventuelle riper pusset ned med fint sandpapir, så ble skia nøye rengjort og påført et tynt lag med kvistlakk med en bomulldott pakket inn i ei nylonstrømpe etter moren min. Da lakken var tørr ble eventuelle nupper forsiktig fjernet med stålull og tilslutt var det finpolering med avispapir.

Men var det mildvær og kram snø så var det kun «Rekord» som dugde. En tjærevoks i en grønn liten boks. Med et halvvarmt strykejern ble tjæren gnidd inn i treverket.

På kram snø var «Rekord» en sikker vinner.

Barnas Skidag

Hele vinteren ble det hoppet i Solhøybakken, men sesongens høydepunkt var utvilsomt Barnas Skidag som ble arrangert en søndag på vårparten. Da var det folkefest i bygda. Kvelden før ble bakken nøye preparert, det ble rigget opp pølsebod og en form for høyttaleranlegg, fronten på hoppet ble pyntet med rødt krepp-papir og hoppkanten markert med et par grankvisiter en på hver side av løypa. Tilslutt ble det rullet ut målband og strødd granbar i overgangen. Tidlig neste morgen kom nystrøkne norske flagg på plass, pølsekjelen ble satt over og høyttaleranlegget utprøvd. Det var like spennende hver gang om man fikk anlegget til å fungere.

Samtidig som de første i arrangements komiteen ankom snek jeg meg, ikledd nypresset strekkbukse til toppen av tilløpet. Jeg ville lure til meg et prøvehopp mer enn konkurrentene. Noen fordeler skulle en jo ha ved å bo så kloss opp til bakken.

Det luktet «Rekord» av skia og sola sendte sine første gylne stråler på Rønnehueåsen da jeg startet startprosedyren. Dvs. plasserte nok et gult kremmerhus i snøen ved siden av alle de andre som vitnet om stor aktivitet gjennom en lang vinter. Jeg sjekket bindingene for n'te gang, ropte «Er'e klart?» og satte utfor sporet som jeg selv hadde kjørt kvelden i forveien. Så for meg at jeg var mitt store forbilde Torbjørn Falkanger.

Det var noe helt spesielt med dette første hoppet i en festpyntet og nypreparert bakke og det å kjenne på mestringsfølelsen ved å lande fjellstøtt på hele 12.5 meter. Da jeg fornøyd skrenset opp ned på Engelkorjordet tenkte jeg, mens jeg tok av meg selbuvottene og rettet litt på topplua, at de andre påmeldte storhopperne, blant annet et par fra Svingen, i dag skulle få litt å bryne seg på. For her på min hjemmebane kunne ingen slå meg. Etter hvert som sola begynte å varme og kirketiden var over, begynte bygdefolket å strømme til. Alt som kunne kripe og gå møtte fram til dette tradisjonsrike rennet.

Ukjent guttehopper.

Noen år ble det også arrangert langrenn, her kunne alle uansett skiferdigheter delta for det ble gått to runder på såkalt idealtid. Det som gjaldt var å ha minst mulig tidsavvik på første og andre runde.

Men hopprennet, i tillegg til «Mannen i bakken» var uten tvil dagens høydepunkt. For hvert år hadde nemlig en eller to voksne fra bygda kledd seg ut til det ugjenkjennelige. Til de som klarte å avsløre hvem som skulde seg bak maska vanket det

Disse karene har gjort en kjempeinnsats, fastslår Sverre Skurdal. fra v.Gsile Treholt, Åge Tørrrhaug og Gunnar Kaspersen. (Ottar Amundsen hadde meldt forfall grunnet harejakt.)

premie. Det var egentlig ikke så altfor vanskelig, knepet var å bruke elimineringsmetoden dvs. prøve å finne ut hvem av bygdas voksne som ikke var tilstede under rennet.

Andorsrubbakken bak til venstre, foran Vestre Aaserud og Mellom Aaserud. 2.februar 1959. Foto: J. Kruse.

Ove, Tore og Rolf Syvertsen først på 1970 tallet.

Senere på ettermiddagen var det stor fest med premieutdeling på Vestbygda skole. Som regel var det også litt underholdning av Helge Furuvold på trekkspill, enkel servering, og avsløring av hvem som i år var «Mannen i bakken».

Barnas Skidag ble noen år også arrangerte andre steder i bygda, både i lia ned fra Hemsedal ved Haveråen og ved Andorsrudbakken. Men sett med mine patriotiske øyne kunne ingen av disse arenaene måle seg med Solhøybakken.

Eirik Halvorsen ble i 1996 norgesmester i lag, var på pallen en rekke ganger i verdenscupen og hevdet seg helt i toppen både i hoppuka 95/96 og i VM i skiflyging i 1996. Foto: Drammens Tidende.

Jeg vil, kjære lesere, legge en gammel myte død; Det var ikke min gamle bestemor Martha som hoppet lengst i denne bakken. Det var faren min, som til tider kunne være en ordentlig spill-oppmaker. Det var han som våren 1960, iført bestemors hatt med slør og grønne «gå bort kåpe», sjokkerte tilskuerne ved å ta skaufart fra toppen av Engelkoråsen og bønne bakken.

Andorsrudbakken

Fra Solhøybakken kan du se rett over på Andorsrudbakken. Bakken ble bygget rett før krigen og ble flittig brukt også om kveldene etter at den i begynnelsen av 50 årene fikk flombe-lysning. Dette gjorde at bakken også var meget populær blant hoppere fra nabokommunene.

Ole Christen Enger svedde hele 208 m i Vikersund og representerte Norge i flere verdenscuprenn i 2002. Foto: Drammens Tidende.

Bakken var i starten litt spesiell. Jeg husker det lange slakke overrennet og ikke minst det kjempehøye hoppet. Med god margin kunne vi hopperne sveve over hodet på de som eventuelt måtte forville seg over kulen. Ved siden av, helt ute på kulspissen, var det et lite hopp egentlig tiltenkt nybegynnere. Men tok man litt for stor fart her så føltes det som om man gikk rett til himmels. Her var det mange som fikk seg en skikkelig skrekkopplevelse.

Midt på 70 tallet sørget en gruppe lokale ildsjeler for at bakken fikk en mer moderne profil. Kulen ble hevet og det ble reist ny stillas med flere avsatser. Man kan lese mer om dette i Historielagsnytt nr. 2-2020

Også dette anlegget er nå helt gjengrodd, men var, så sent som i 80-årene, en yndet treningsbakke for Skoger og Konneruds

guttehoppere. Mange av disse hevdet seg senere helt i toppen både nasjonalt og internasjonalt. Det var for eksempel her Konneruds storhoppere Ole Christen Enger og Eirik Halvorsen startet sin karriere. Og det var her jeg avsluttet min, da jeg som 40 åring en kveld kjørte spor for gutta og gikk så skikkelig på snørra at kona mi straks, og uten videre diskusjon, beslagla hoppstøvla. Onde tunger vil ha det til at vegetasjonen fortsatt er litt preget der jeg landet med hodet først.

Kilder:

<https://digitaltmuseum.no/011022739874/skismurning>

<https://www.skrotnissen.no/index.php?act=viewProd&productId=76321>

<https://digitaltmuseum.no/021026722754/skismurning>

Barkebillekrig i Skoger

Tilsammen 117 200 barkebiller er etter første sverming (pr. 24.juni) gått i fellene til disse 4H guttene fra v. Steinar Knutson, Hans Chr.Gundesø, Jan Erik Hylleseth, Henning Borge, Morten Hyllseth og Jørn Skjeldrum. Herredsskogmester S. Hennum instruerte i bruken av barkebillefelle. Disse 4-H guttene hadde ansvaret for tilsammen 38 feller. 28. juni 1979

Meld deg inn i historielaget

Hvis du melder deg inn i Skoger og Konnerud Historielag blir du en del av et aktivt lokalhistorisk og sosialt miljø. Du får medlemsbladet, Historielagsnytt to ganger i året – vår og høst. Du får også tilgang til vår bildesamling og dokumentarkiv via vår nettside. Send medlemskontingenten på kr. 300,- med ditt navn, postadresse og e-postadresse til konto: 2310.21.21554 Skoger og Konnerud Historielag, Postboks 9112, 3006 Drammen.

Du kan også Vippse til 104981 men husk å skriv navn, adresse og e-post, eller finn kontakter på vår hjemmeside, **www.skhist.no**. Kontakt kasserer **Tomm-Harald Andersen**, Mob. 932 14 216 eller **epost.tommharaldandersen@outlook.com**

Juletreffest på Folkets Hus 1953

For 70 år siden arrangerte Konnerud Ungdomskorps juletreffest for både barn og voksne på Folkets Hus på Konnerud.

Tekst: Terje Fjeldheim

Det var damegruppa i ungdomskorpset som sto som arrangør av festen. Min mor, Inger Kristensen (senere gift Fjeldheim), spilte aldri i korpset selv, men hadde tre yngre brødre som gjorde det. Hun var kanskje på dette tidspunktet kasserer i damegruppa, for i en eske med hennes papirer fant jeg masse kvitteringer og loddbøker fra denne tiden.

Leie av lokalet var klart en god stund før festen. Det var vel greit å ha dette ordnet, så ingen kom dem i forkjøpet. Resten av planleggingen synes å komme relativt seint.

For å få lov til å arrangere en slik tilstelning måtte man ha tillatelse fra lensmannen i Skoger. Han krevde også inn Tono-avgift på 10,25 kr. Den er datert 22. desember, bare 4 dager før festen, så dette var vel kun en formalitet.

For å gjøre kjent tilstelningen ble det annonsert i de to lokale avisene, Drammens Tidende og Fremtiden på selveste julaften (kun 2 dager før festen). De hadde vel muligens hatt litt lokale plakat-oppslag på Konnerud noe tidligere?

Først var det altså juletreffest for barna. Her var det bevertning, som det ser ut til at Folkets hus ordnet. En kvittering på bevertning (og karameller!) er undertegnet av samme person som undertegnet husleien for Folkets hus. Sannsynligvis var vel dette brus, boller og julekake?

Damegruppa i Konnerud Musikkorps på et litt seinere tidspunkt. (ca. 1960) Fra venstre har vi Esther Ruud, Randi Kristensen, sittende foran er Turid Marheim og helt til høyre min mor Inger (Fjeldheim) Kristensen. Bak står Norma Lien. (Børre Marheim har også sneket seg med på bildet til damene).

Det måtte også handles inn til poser: Frukt og rosiner(?) ble handlet inn hos Brødr. Mogensens frukt og grønnsaksbutikk i Konnerudgata 10. Kjærlighet (på pinne) ble handlet inn både på Skalstad Landhandleri og et ukjent sted. (200 stk. til sammen!) I kolonial-butikken IRMA i Konnerudgata 2 ble det handlet inn 15 pk. med noe jeg ikke klarer å tyde.

Totalt kom barnas poser på 149.- kr. i regnskapet for festen (noe som stemmer med disse 4 kvitteringene).

Julenissen kom selvfølgelig på besøk for å dele ut posene, og nissemaska ble handlet inn på Gramsborg Landhandleri.

Inntekten på barnefesten var 214,45 kr. Siden det neppe var andre inntekter enn inngangspengene her, kan vi tippe at det var ca. 50 voksne og hundre barn til stede? (Dette ville gitt 200.- kr. i inntekter).

Etter at barna hadde blitt sendt hjem, skulle de voksne ha dansefest. Et av de mest populære lokale dansebandene på den tiden, Jazzi Band, var leid inn. De tok 150.- kr. for å spille fra kl. 20 til 01, pluss 10.- kr. for å dekke reiseutgiftene. Bandet må

sies å være veldig lokalt, siden to av de tre var med i Konnerud Ungdomskorps, Kåre Gullhaugen som bassist og Ivar Nordli som dirigent!

Det var alltid utlodning på disse festene. Vi ser av regnskapet at barnefesten gikk med underskudd. Salget av lodder kunne da bringe pluss i regnskapet. Loddøkene (+ 2 blomster, (gevinster?)) ble handlet inn hos Harald Lyche i Drammen 4 dager før festen.

Inntekten på dansefesten var 695.- kr. Jeg antar at det har vært salg av ett eller annet her, for hvis dette bare var fra inngangspengene, ville det bety at det var nesten 280 personer til stede, og det tror jeg hadde blitt vel trangt selv i Folkets hus «store sal».

Da festen var over og regnskapet oppgjort, viste det et overskudd på 428,46 kr. (tilsvarer ca. 7300.- kr i dag). Så en slik fest ga et betydelig bidrag til driftsutgiftene i et musikkorps.

Folkets hus. Bildet er tatt i 1946, i forbindelse med AUF's pinseleir på Konnerud. (Foto Inger Fjeldheim?)

Jazzi swinger

Kåre Gullhaugen og hans musikervener fikk det til å swinge da de turnerte rundt som Jazzi Band på 1940- og 1950-tallet.

Side 16

Bjørn Zarbell-Eng

bjorn.zarbell-engh@ttno

Det var tre staute karer som forleden var samlet på Villmarkshuset på Konnerud for å feire 80-årsdagen til Kåre Gullhaugen. Ivar Nordli hadde med seg trompeten, Rolf Markussen hadde klart å spore opp det gamle trommesettet med Jazzi Band på stortrommen, og jubilanten selv selet på seg trekkspillet. Det femte trekkspillet i et langt virke som spillemann, det går hardt utover trekkspillet når man spiller akustisk. Og det swingte mellom tømmerveggen på Konnerud. Den solvhårige trioen hadde ikke glemt sine gamle kunster, som fylte dansegulvene i Drammen og det meste av Buskerud.

Jernbanekolleger

De tre møttes som kolleger på Jernbaneverkstedet på Sundland i 1942 og fant ut at de trivdes så godt i hverandres musikalske selskap at de dannet et band. Jazzi Band var et navn med fin klang, med dansemusikk på repertoaret. All slags dansemusikk som kunne få det til å krible i dansefoten. Kåre Gullhaugen hadde lært seg selv å spille under oppveksten i Krødsherad.

- Jeg hadde en onkel som hadde trekkspill. Når onkel var på tømmerhogst, lånte jeg trekkspillet. Onkel ga meg beskjed om å ligge unna spillet hans, minnes Kåre Gullhaugen, i februarsolen hjemme på Konnerud, dit familien flyttet i 1942.

Fikk tak i noter

Men den musikkinteresserte ungdommen hadde ikke mer respekt for onkelens forbud enn at han lærte seg å spille. Så fikk han sitt eget trekkspill, et knappespill. De selv lærte kunnskapene ble utvidet med undervisning hos trekkspillpedagogen Ottar Akre i Oslo. Lærte å

spille etter noter, og det kom godt med når Jazzi Band skulle utvide repertoaret med nye slagere.

- Når det kom noe nytt, måtte vi lære det. Folk spurte etter de nyeste melodierne når vi var ute og spilte. Kjøpte noter og lærte det utenat. Kunne ikke bruke noter når vi var ute på spillejobb.

Sprengte trekkspillet

Det ble mange spillejobber for Jazzi Band. I Drammen, på Drolsum, helt oppover i Hallingdal reiste Jazzi Band med sin dansemusikk.

- Vi har spilt på de fleste lokaler. Vi hadde bil, så vi hadde grei transport, forteller Kåre Gullhaugen. Fullt hus og fulle dansegulv var det overalt hvor Jazzi Band rigget opp instrumentene. Og den måtte slite for honoraret som spilte akustisk og skulle fylle lokalet med dansemusikk «Spill høyere», ropte publikum, og Kåre Gullhaugen spilte høyere og høyere.

- En gang dro seg så hardt at jeg sprengte trekkspillet. Måtte til Henschi-en i Hønefoss for å reparere det.

Torsdagstreff

Ved siden av spillejobbene med Jazzi Band hadde Kåre Gullhaugen også en aktiv solokarriere som trekkspiller.

Spilte i brylluper, på politiske møter og andre tilstelninger. Og var fast spillemann på torsdagsmøtene i Bygdeungdomslaget i Vestbanegården i Drammen.

Han spilte i Konnerud Musikkorps også, der spilte han bass, med bandkollega Ivar Nordli som korpsets dirigent. Musikkinteressen har gått i arv.

De tre barnebarna Eivor, Marianne og Jostein Gullhaugen spiller alle trekkspill, to av dem kan skilte med distriktsmesterskap. De lar det swinge i familien Gullhaugen.

De fikk Drammen til å swinge, de tre musikerne i Jazzi Band. I år feirer alle tre 80 år, og fortsatt kan de få det til å krible i dansefoten.

Jazzi Trio i sin ungdoms vår, det var ikke rart at dansegulvene fyltes når disse karene kom på besøk.

Et spesielt møte

Alle klokkere før meg hadde vært lærer'n i bygda, eldre karer kledd i alvorlig mine og mørk dress. Så for så vidt var reaksjonen ganske naturlig.

Det var en varm søndag i juli, og en lett sommerbris lekte litt med den rosa sommerkjolen min. Jeg var konsentrert om å trå lett og forsiktig på den grove singelen så jeg ikke skulle ødelegge de høye hælene, da jeg rundet kirken og fikk øye på de to ved inngangen til prestesakristiet. Den ene var velkjent. Min gode venn og kirketjener. Den andre derimot, var ikke bare ukjent, men også litt malplisert på en måte. Langt, rufsete hår, slitte olabukser med knær, og en sneip i handa.

«Hei du!» sier Juel til meg. «Kom og hils på vikarpresten vår i dag!» Og deretter henvendt til den andre: «Dette er klokkeren vår!» Den rufsete tar meg i øyesyn, og idet han rekker fram handa, kommenterer han lett ironisk: «Ja, du ser jo typisk ut som en klokker!»

Hva! Var dette presten! Et «takkk i like måte!» lå på tunga. Denne unge karen så definitivt ikke ut som prestene jeg var vant til. Men jeg holdt beskjedent munn, og hilste pent.

Jeg husker ikke noe av prekenen hans. Jeg var som vanlig litt ukonsentrert. Ungene hadde mast om badetur. Hvor var det lang-grundt og best bunn for småunger å bade, tro. Gudstjenesten gikk mot slutten, og vikarpresten tar fram en gitar og spør om han kan få synge en sang. Etterpå spør han hva vi syntes om sangen, han har laget den sjøl og lurte på å sende den inn til en konkurranse. Kanskje han sa hva slags konkurranse, men det fikk jeg ikke med meg.

På veien hjem går jeg i egne tanker, da en shabby stasjonsvogn kjører opp på siden av meg, senker farten og stopper. Den står der og venter på meg. Jeg blir nervøs. Skal jeg stoppe og håpe at bilen kjører videre, eller skal jeg gå forbi? Idet jeg kommer opp på siden av bilen, rulles vinduet ned, og en mannsstemme spør om jeg vil sitte på! «Nei takk!» svarer jeg febrilsk, redd for å bli dratt inn i bilen. «Jeg bor rett der nede, jeg!» Jeg er sjeleglad jeg kan peke ned på gården og småløpe vekk fra bilen. Men akkurat idet bilen igjen passerer meg og forsvinner, får jeg et glimt av sjåføren. Det var jo vikarpresten!!

Flere måneder etterpå sitter jeg og ser på den norske melodi grand prix-finalen. Og hvem dukker ikke opp der, i rosa jakke! Og synger en sang jeg kanskje har hørt før en gang. Jo, nettopp! Vikarpresten! – Han het visst Bjørn Eidsvåg.

Minner fra Inger Johnsrud

Inger Johnsrud.

Bjørn Eidsvåg.

Vårt bidrag til den digitale utgaven av Drammen Byleksikon fra 2004

Skoger og Konnerud Historielag's bidrag til revideringen av den digitale utgaven av Drammen Byleksikon fra 2004

Av: Torill Juel

Søk på «Skoger og Konnerud Historielag» i nettutgaven av Drammen Byleksikon, der kommer det opp en del av dette (både nye og gamle artikler).

Som det står i Historielagsnytt nr. 2 – 2019, ble historielaget invitert til å delta i denne revideringen.

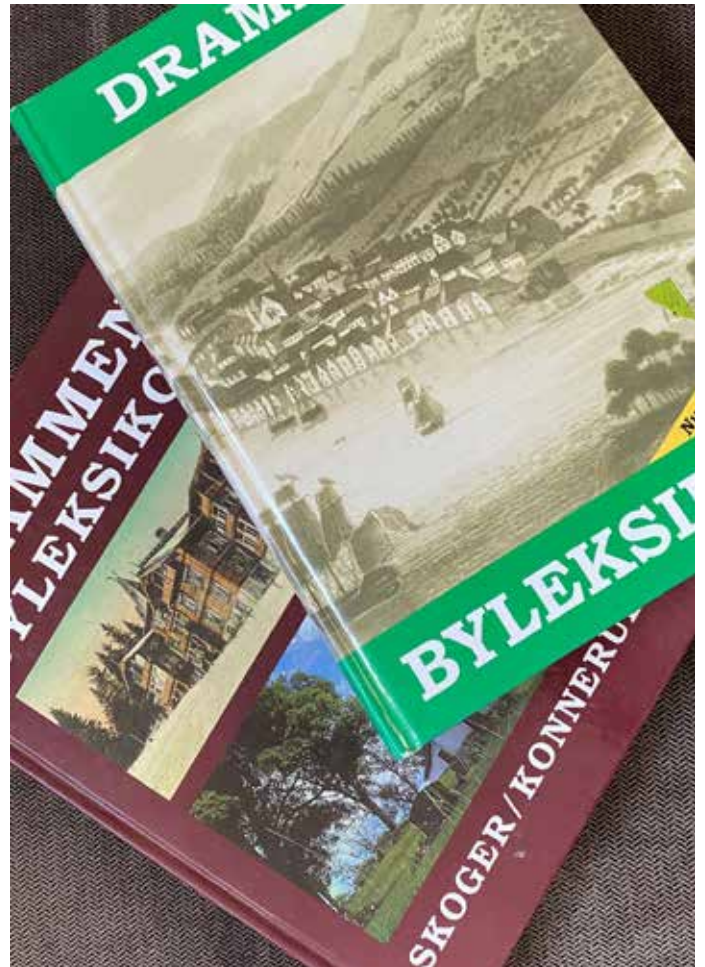
Fotogruppa fikk den oppgaven og vil gjerne fortelle litt om arbeidet med dette.

Vi startet med å søke etter kjente navn og steder i den reviderte utgaven fra 2004.

Med den lokalkjennskapen flere i gruppa har både fra Konnerud og Skoger, kunne vi etter hvert rette opp feil og sette inn flere gamle og nye artikler.

Vi kontaktet også flere medlemmer og andre om de hadde noe de mente var interessant å ta vare på for ettertiden.

Ved revideringen av 1998 utgaven i 2004 ble det slettet noen bedrifter og foreninger som hadde vært, disse satt vi inn igjen. Dette er jo gammel historie som bør tas vare på.

Befaring i Fagerheimkrysset Foto: Bjarne Eriksen

Bensinpumper i Skoger og på Konnerud -i Fagerheim 1948.

Konnerud kapell med smijernsporten.

Radiofyret.

I flere gamle og nye artikler satt vi inn bilder. Det var få bilder i 2004 utgaven. Vi satt inn over 450 bilder, gamle fra arkivet vårt og bilder fra nyere tid.

Blant annet 58 bilder under «Vestbygda i Skoger» og 54 bilder under «Østbygda i Skoger», alle fra nyere tid.

Gjerpenkollen.

Bildene som vises her er fra følgende artikler: «Bensinpumper i Skoger og på Konnerud», «Gjerpenkollen Hoppcenter», «Konnerud Skaftefabrikk», «Andorsrudbakken», «Radiofyret på Konnerudkollen» og «Skoger stasjon».

Dette var et interessant og lærerikt prosjekt.

Øvre Aaserud foran 1949 Drammen16128

Skoger stasjon 1976

Bruk vårt digitale arkiv

Alle har nå fri tilgang til bildene i vårt arkiv på <http://bilder.skhist.no/>.

Finner dere feil i opplysninger om bildene eller har noe å tilføye vil fotogruppa gjerne ha beskjed til foto@skhist.no.

Medlemmer kan søke om brukernavn og passord og får da utvidet tilgang til arkivet. Dette inkluderer nær alle tidligere utgaver av Historielagsnytt og mulighet til å legge bilder i en egen samling (lysbord) for lettere å finne tilbake til bilder.

Gårder som ble borte:

Søndre Fjeld gård

Naturnavn som Fjell, Stein og Berg er tegn på noen av de tidligste bosetningene i Norge og går tilbake minst 2000 år. Gårder med slike og lignende navn er av de eldste også i Skogerbygda. Ved å dykke ned i gamle gårdshistorier i Skogerboken, finner man små anekdoter som gjør det mer fargerikt og morsomt å forestille seg hvordan livet kan ha vært en gang på 16- og 1700-tallet.

Tekst: Halldis Sørby

De tre Fjeld-gårdene ligger i utkanten av Skoger, litt for seg selv. Slik veien gikk før og med nåværende trasé, virker det ganske merkelig at Søndre og Nordre Fjeld tilhørte Strømsgodset hovedsogn, mens Auberts Mellom Fjeld tilhørte Skoger. Søndre Fjeld ligger vakkert til øverst i lia, og har flott utsikt over fjorden og byen. I riktig gamle tider var ikke Drammen by seg så stor at den var synlig fra Fjeld, men nå ser man deler av Bragernes og langt oppover Lierdalen derfra.

Våningshus og rundkjøring.

Frukthagene ikke ferdig utvokst, så det er vel på 50-tallet, kanskje slutten av 40-tallet(?). Fjellsveien skimtes i bakgrunnen.

I dag er det ikke mye igjen av gården, låve, hønsehus, stabbur og sidebygning med drengestue er borte. Kun våningshus og en bitte liten rest av haven er der fremdeles. Det er nå barnehave i første etasje av huset og speiderne har lokaler i annen etasje. Mine besteforeldre Hjørdis og Hugo Malmkvist kjøpte gården i 1932, og hadde en variert gårdsdrift med kuer og frukt. Jeg har mange minner fra gården og husker tydelig hvordan det var i alle rommene, alle uthusene og den fine haven.

Veldrevet bondegård med stor frukthage

I dag er Fjell kjent over det ganske land som en typisk drabantby fra 60- og 70-tallet, og alle husker Therese-saken. For noen er Fjell synonymt med store og gode leiligheter, for andre har Fjell en litt negativ valør. Det er rart å tenke på at dette en gang var en veldrevet bondegård med store frukthager. Gården ble eksproprietert på 60-tallet, og en storstilt utbygging av blokker ble satt i gang.

Om Søndre Fjeld forteller Skogerboken at første kjente eier var Torger, han «hørte med blant bygdens odelsbønde» og hadde gården fra 1593 til 1623. Neste eier som det fortelles litt om er Kristen Kristofferssøn Jordbrekke, han hadde gården fra 1690-årene til 1717. Han var først gift med Alhed Bentsdatter, søsterdatter av den mektige trelasthandler og skipsreder Peder Sørensen Moss på Bragernes.

Låven på Søndre Fjeld.

Skogerboken sier at Peder var i stadig pengemangel og utnyttet sin hustrus slektninger for å få lån og økonomisk hjelp. Særlig hardt knep det i 1701, da han selv måtte innløse gården til Kristen som på grunn av «sine påtrengte mange kreditorer var blitt husvill på sin egen gård». Stakkars Kristen, ikke lett å ha

Utsikt mot Bragernes, Lierbygda og Drammensfjorden. I dag ligger bl.a. Fjell skole, Fjell legesenter og flere blokker der hvor det er jorder på bildet. Motorveien gjennom Lier og Reistadlia var ikke laget. Holmen er heller ikke utbygd, men vi ser Holmenbrua. Dette bildet er jeg spesielt glad i, og har hatt hengende midt i stua siden jeg bodde på hybel i Oslo.

slike slektninger. Tross stadig pengenød var Peder Moss etter hvert en av de største kapitaleierne og rederne på Østlandet, altså en av datidens lureste finansakrobater. Denne tiden var jo en storhetstid for Drammen med trelasteksport og mye kontakt med utlandet, særlig Holland og England.

Kristen selv var gift to ganger, og hadde i sitt andre ekteskap to sønner. Den ene, Bernt Nicolai (1706-1764) overtok gården fetter faren og ble gift med søsterdatter til den kjente «Sigdalskongen», Niels Kolsrud. Kolsrud var premierløytnant ved Land og Biriske kompani og etter hvert kaptein og sjef over Østre Hallingdalske kompani. Slekt og gården ble igjen rik og mektig.

Gården var i Jordbrekkefamiliens eie fram til 1820, og hadde etterpå forskjellige eiere i kortere perioder. Den neste eier som det fortelles litt grundigere om er Timand Hostvedt. Han overtok gården etter sin far, Johan Hostvedt, som hadde gården fra 1855 til 1890. I 1890 overdras altså gården til Timand, han omtales i meget pene ordelag og var medlem av herredsstyret, formannskapet og Skoger Sparebanks direksjon. Han var en av de første i området som drev med havebær i stor stil, og hans «bringeberplantasje» skal ha vært en severdighet i vid omkrets. Skogerboken sier han var en usedvanlig populær mann pga. sitt lyse humør og «store elskverdighet».

Som Nordre Fjell, strakte Søndre Fjell seg helt ned til Drammensfjorden. På 1700-tallet ble Brandengen skilt ut som egen eiendom. På 1800-tallet ble det skilt ut flere parseller nede ved Holmestrandsvæien, i alt seks bruk. Mellom Fjeld vil bli beskrevet i neste nummer.

Hjørdis Malmkvist – bondekone og maler

De av hennes bilder som er gjengitt her, gir et fint perspektiv på hvordan det så ut på 50 og 60-tallet, og siden forandringene da ikke var så store, går det an å forestille seg hvordan det så ut enda tidligere enn det. Hjørdis var glad i å male utsikten fra Fjell ned mot Drammen. Eplehagen sørover mot Skoger, var også et yndet motiv, både vinter og sommer. Disse maleriene er fine skildringer av hvordan natur og omgivelser var før blokker og andre bygninger kom. I den anledning er det også moro å fortelle litt om hennes liv.

Låvebrua og stabburet. Nordbykollen i bakgrunnen.

Hjørdis og Hugo.

Hun ble født på gården Fuglevik 13. februar 1904 i det som den gang var Brunlanes herred, men som nå er en del av Larvik kommune. Som ung gikk hun på Statens kunst- og håndverkskole i Kristiania. Da hun var ferdig der, søkte hun og kom inn på enda en kunstutdanning, denne gang i München. Men da sa faren hennes NEI! Slikt tull med utenlandsopphold og malerstudier fikk hun ikke lov til, han turte ikke å sende henne helt til München. Dermed måtte hun la det være, sånn var livet da. Fars ord var lov, noe vi ser igjen i mange familier fra andre kulturer i dag.

Isteden ble det ekteskap, barn og bondekoneliv på Fjell. -Det får du ikke nekte meg, fortalte hun meg at hun hadde sagt til faren sin. Hun malte litt hele livet og var medlem av Drammen maleklubb, der hun hadde flere utstillinger. Men det var først da hun kom i femti og sekstiårene, at hun tok opp malingen for fullt. Vi barnebarna husker henne med malersaker og staffeli, ute i naturen i full konsentrasjon. Landskapsmotiver stod nok hennes hjerte nærest, men portretter var også noe hun taklet bra, og barnebarna måtte sitte modell. I tillegg til bildene fra Fjell, malte hun mange andre motiver fra Skoger. Fuglevik, gården der hun hadde vokst opp og Spania, der hun bodde om vinteren på sine eldre dager, ga også mange andre fine motiver.

Terje, en allsidig 91-åring

Vi har hatt gleden av en liten prat med Terje Sommerstad som kanskje ikke er den eldste på Konnerud, men antagelig den sprekeste av de over 90.

Tekst: Per Runar Thoresen

Terje er født i 1932 og vokste opp i Konnerud sentrum i en religiøs familie sammen med to yngre brødre. Faren Oskar var verksmester på Jernbaneverkstedet på Sundland og var Gerhardsen – entusiast som mange andre på Sundland. Foreldrene var aktive i Bedehusmiljøet og oppveksten ble nok preget av det. Det ble både søndagskole og speidervirksomhet.

Terje, bilde tatt sept. 2023.

Politiet

Med både artium, Garden og befalsskolen som ballast, skulle vel jobb i politiet være godt innen rekkevidde. Daværende Politimester Haavie var mer opptatt av andre ting. Driver du idrett? var spørsmålet Terje fikk. Terje trang ikke bruke mange ord om sin idrettskarriere. Du er ansatt sa Politimesteren. Som de fleste, startet Terje i patruljetjenesten og det ble mange allsidige år med skifttjeneste og varierende oppdrag. På den tid var det stor aktivitet på havnen med trevirketrafikk, utenlandske båter og jentetrafikk.

Overvåkningstjeneste

Under den «kalde krigen» og på begynnelsen av 70 årene etablerte det seg to Russiske firmaer, Konela og Koneisto seg på Holmen i Drammen. De drev med import av Moskwitck og Volga og annet utstyr. Norske myndigheter var veldig opptatt av deres virksomhet relatert til spionasje og etablerte et hemmelig overvåkningsrom på toppen av kornsiloen på Holmen.

Terje kom over i denne tjenesten som var svært spennende. Det ble mange timer med et årvåkent blick og overvåking av

Fra venstre: Gunnar Lie, Harald Kløvstad, Terje Sommerstad, Arne Kristensen, Svein Thoresen og Gisle Treholt.

de russiskansattes bevegelser ute i geografien. De skulle ofte på soppturer må vite. Terje var kanskje ikke mer langsynt enn andre, men tillit i denne jobben krevde integritet og evne til å holde på hemmeligheter. Selv andre avdelinger som orden og krimavdeling visste ikke hva overvåkingsavd. drev med.

Flyturer til utlandet

Gradvis kom Terje over i tjenesten som tok seg av arbeidsinnvandrere som skulle returneres til hjemlandet. Til å begynne var det mange tyrkere, men etter hvert mange andre nasjoner som eksempelvis Vietnamesere. Det ble derfor atskillige flyturer til Tyrkia og andre europeiske og asiatiske land som «ledsagervakt» for disse folkene. En sjekk bekreftet at Terje besitter betydelige geografikunnskaper over store deler av Europa/Asia.

Idretten

Terje hadde stor glede av idretten og allsidig som han var, behersket han det meste helt fra folkeskolen og frem til i dag hvor han går sin daglige times tur i sitt 91 år. Ja, o-løp har han løpt helt til det siste. Han har alltid vært treningsnarkoman og han har konkurrert i langrenn, fotball, friidrett, orientering og pistolskyting. Orientering har nok vært den viktigste idretten hvor han har vært engasjert hele livet og behersket alle faser i denne idretten. Han var i mange år O-gruppas «nestor» både som oppmann i flere perioder, trener, løypelegger, karttegrner, løpsleder og ikke minst utøver. Verken vi eller han selv vet hvor mange klubbmesterskap og konnerudmesterskap han

har for Konnerud IL. I tillegg har han mange solide meritter på krets og nasjonale nivåer.

For o-løpere er stafetter noe av det mest spennende og ingen stafetter uten Terje på laget, og gjerne som ankermann. På de legendariske Ørnstafestene var Terje alltid i støtet og i vår beste perioder kunne KIL stille opptil 3 lag.

Vi minnes særlig 7-manns-stafetten i 1957 fra Holmestrand til Drammen (Sif-hytta) Terje hadde langetappen midtveis inne på Vestskauen og Konnerud fikk en hederlig 3. plass.

Terje også i VM i o-løp

I 1978 arrangerte Kongsberg VM i orientering. I den forbindelse ble det arrangert en PR-stafett fra Bergen til Kongsberg. Det var i alt 109 løpere som gjennomførte stafetten og Terje løp en 6 km lang etappe fra Konnerud's klubbhus til MIF-hytta.

Æresmedlem

I 2007 ble Terje tildelt æresmedlemskap i Konnerud IL. Det var etter lang innsats på mange plan men han var den første som ble æresmedlem hvor idrettslig aktivitet telte mest i vurderingen.

Pensjon, men ingen pensjonist

Politifolk slutter gjerne med lavere pensjonsalder enn de fleste. Terje sluttet i 1991.- 59 år gammel. Fortsatt like sprek ble det som politifolk flest, diverse små- jobbing etter eget behov og ønsker. Frisk luft og natur stod fortsatt i høysetet og han fikk et trivelig engasjement med rydding og pynting på kirkegårder.

Terje på jobb 17 mai i Drammen.

Først som 84 åring gav han seg med dette og gikk over til å bli «vanlig» pensjonist slik de fleste av oss blir etter en lang jobbkarriere.

Randi med på lasset

Hans kjære og trivelig kone Randi deltok også med kirkegårdsarbeidet da hun ble pensjonist. Randi var for øvrig også en kjær venn og støtte i hans idrettsaktiviteter da han ble eldre. Særlig var hun aktiv i o-miljøet, men de gikk ofte skiturer og deltok i langløp sammen. De har til og med deltatt i den amerikanske versjonen av Vasaløpet i Minnesota. Randi var samfunnsengasjert og støttet opp om kirken og Konnerud Idrettslag og hun var den første kvinnen som ble tildelt KIL's Hederstegn.

Var det slutten?

For 7-8 år siden ble Terje rammet av slag og fikk et lengre opphold på sykehus og Sykehjem. Hukommelsen forsvant og ingen regnet med at Terje skulle komme seg på beina igjen. Huset ble solgt og de flyttet inn i en leilighet for å forberede en enklere tilværelse. Men Terje ville det annerledes. Hans utrolige gode fysikk etter mange års trening og fortsatt treningsiver førte Terje tilbake til sin gode gamle helsetilstand. Vår prat bekrefter at hans hukommelse er særdeles ajour med tidligere hendelser i livet. Kanskje var det «høyere makter» som overvåket kirkegårdsarbeidet hans, og syntes det var for tidlig å la han hvile der permanent. Nå går han sin daglige timestur for å holde formen vedlike. Når det er behov trår han også til med bistand når det trengs i KIL og kirkelige omgivelser.

Hver onsdag er det vaffel i KIL Senior og ingen tør å utfordre ham med å ta hans faste plass ved bordet.

Terje's motto er:

En dag uten trening, gir ingen mening.

Terje i kjent løpspositur.

Bilde fra DT. Hemmelig rom i Kornsiloen på Holmen.

Tilbakeblikk ...

Konnerud før i tida

Dette er åttende utgave av Historielagsnytt hvor vi gjengir gamle tekstutdrag fra Drammens Tidende som Erik Grinderud har i sin samling. Vi startet i juni 1894 og er nå kommet til og med september 1961.

Erik Grinderud /bearbeidet av Per Runar Thoresen

Juni 1950

Konnerud Vel ble dannet på et møte 1. juni på Stordammen Pensjonat. Møtet nedsatte et arbeidsutvalg som skal forberede det konstituerende møte og legge fram forslag til lover.

Februar 1959

Et par ganger i natt stod brannvesenet uten vann da de skulle slukke enbrann i en låve i Bekkedalen på Konnerud. Det var nok vann i et par dypvannsbrønner i nærheten, men uttaket i brønnene passet ikke til brannvesenets materiell.

April 1959

Søndag 5. mars skal skolekorpset debutere i Folkets Hus på Konnerud. Det teller 30 medlemmer. Lærer Magne Pettersen er dirigent.

Mai 1959

I fomiddag gikk regnværet over til snø på Konnerud, og i løpet av en times tid lå bakken hvit. Nede fra Drammensdalen kunne man se hele Konnerudkollen lå snødekket.

Mai 1959

Disponent Gustav A. Gjessing vil sette ut seks fasaner i skogen rundt sin eiendom på Konnerud. Han håpet at fuglene vil kunne bli grunnlaget for en fast Fasanstamme.

Juli 1959

Et hektisk badeliv utfolder seg i disse varme dagene i Stordammen på Konnerud. Barn og voksne fryder seg der og bryr seg ikke om at de oevrtrer badeforbudet. De bader i drikkevann.

November 1959

Den lave temperaturen i natt førte til at det dannet seg et islag på veiene og det var flere steder vanskelig å ta seg fram. Særlig lile var det i Konnerudbakkene, der det en tid i går ettermiddag stod fem – seks biler på veien uten av stand til å komme videre.

Desember 1959

Tre skogsarbeiere ved AS Selvik Bruk i Skoger: Thomas Løka, Karl Bråthen, og Ole Furu vold er tildelt Kongens fortjenestemedalje for sitt virke i 50 år ved bruket.

Mars 1960

Vi har hatt en av disse skisøndagene vi minnes. Passe kaldt, glimrende føre og sol. Utfarten fra byen er den største vi har hatt hittil i vinter både til Konnerud og Drammensmarka.

Juni 1960: Fra Wikipedia: Kjell Thue i arbeide.

Fra SKH-arkivet: Kjell Thues hytte i Grinderudbakken på 1950-tallet. Er i dag ombygget flere ganger og er nå beboel-ses hus.

Juli 1960

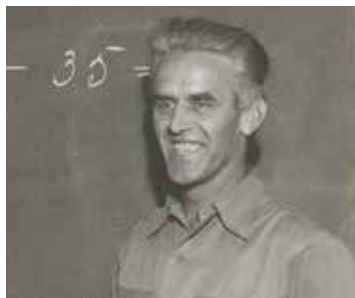
Ca 80 utlendinger deltar i en tre dagers Norden-stevne i Skoger. Det er i alt 47 finner, 2 svensker, 3 dansker og 32 syd-slevigere. De holder til på Danvik Kr. Ungdomsskole. Skoger lokallag av foreningen Norden er arrangør. Formann i laget er Pastor Jan Aas fra Konnerud.

Juli 1960: Pastor Jan Aas leder av Norden-stevne.

September 1960

Norges Livredningsselskap har tildelt Olaf Haveråen og Ottar Dannemark selskapets redningsmedalje i sølv for sammen og ha reddet to gutter fra å drukne i Stordammen på Konnerud 26. november 1958.

September 1960: Skolebestyrer Olaf Haveråen og Vaktmester Ottar Dannemark som fikk Redningsmedalje.

Desember 1960

Nå har Konnerud fått sin selvbetjeningsbutikk. Fra i dag av har jeg utvidet forretningen til også å omfatte kolonial. Konnerud frukt og Kolonial.

Januar 1961

Kvikksølvet steg og steg i går, helt til det nådde 6-7 streker over 0, og tusener på tusener fant fram ski og solbriller og stakk til skogs. Så har vi det gåpende igjen. Utallige klager over vanvittig parkering på Konnerud i ski-helgene. Lensmannsfolk forsøkte å rydde opp i går, men det var nesten en uløselig oppgave.

Mai 1961

Filtvedt Hotell, som i lenge tid ikke har vært i drift, er nå overtatt av Direktør Korad Høyer Pedersen og åpnet for sesongen. Han har tidligere drevet Konnerudkollen Turisthotell.

Juni 1961

O.R.sakfører Kjell Thue er ansatt i kringkastingens underholdningsavdeling. Thue er født i Drammen, Han er flittig benyttet som amatørskuespiller og har skrevet flere revyer. Han flyttet til Fredrikstad for ca. 10 år siden. Hytta si har han fortsatt, beliggende i Grinderudbakken på Konnerud.

August 1961

Konnerud har vært sterkt plaget av kuer og løshester i sommer. At kuene og løshestene reker langs veiene er det ikke så mye å si på, hadde det ikke vært for skadene de gjør. Blomsterbed i hagen blir tråkket ned og gressplener snuspiste.

September 1961

Holmestrand Herredsrett har avsagt overskjønn i forbindelse med Strømsgodset Idrettsforenings ervervelse av skibakken Konnerudkollen. Skoger kommune kan krev å bli satt i besittelse av de avståtte områder mot å betale erstatning.

Knalltilbud - bokpakker med lokal historie

Unikt innblikk i Konneruds
2-300 år gamle industrihistorie
fra den tid da det jobbet
4-500 personer i gruvedriften
og industrihistorien langs
Verkenselva.

1 valgfri bok kr 150,-
2 valgfrie bøker kr 250,-
Alle tre kr 350,-

Ring eller SMS til:
Per Runar Thoresen
Mobil 90881824
E-post: p-thores@online.no
Eller: post@skhist.no

Bygdesamlingsgruppa

Her kommer fortsettelsen av arbeidet til Bygdesamlings-gruppa i kjelleren og 1. etasje på Mellom Borge sommeren 2023.

Tekst og foto: Torill Juel

Først ble veggen med repø laget ferdig. Noe ble malt, et vindu ble tettet og et nytt ble satt inn.

Redskapen kunne nå settes på plass. Noen diskusjoner om hvordan vi skulle gjøre dette ble det jo naturligvis, og mange morsomme kommentarer fløy stadig rundt.

Spader, gaffer, ljaer, hjul og skokler ble hengt opp på veggene, og til dette ble det brukt ståltråd og kjettinger.

Noe redskap ble tatt ned fra museet oppe for å få mer luft rundt de forskjellige tingene. Oppe ryddet og ommøblerte vi en del og satt inn et nytt lite vindu.

Fra Landbrukskontoret som på 1980 tallet var i Lier, har historielaget fått 3 store kart over området vårt. Disse ble hengt opp i 1. etasje.

En stor TV ble kjøpt inn og hengt opp ved skolepultene. Der kan det vises gamle og nye filmer og bilder. En avdeling med gammelt fotoutstyr er også i startgropa, sammen med mange gamle negativer på glassplater som historielaget har fått.

Gruppas siste nye prosjekt er å sette plakater med QR-kode på de forskjellige redskapene hvor alle kan se hvordan de ble brukt. Dette gjøres i samarbeid med Fotogruppa.

Historielaget har mange gamle filmer som alle bør få mulighet til å se, og på QR-kodene vises disse filmene.

Nå håper vi i Bygdesamlings-gruppa at mange kan ha glede av å komme på besøk i museet. Gruppa består av: Sverre Rød, Trygve Fretheim, Ingar Steen, Hans Gundesø, Torill og Hans Jørgen Juel.

Våronn på Store Hanevold ca. 1985.

Ljåslått

■ Gresset blir slått

Ljå

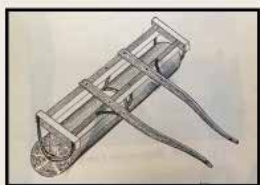

Rive

Ljåslått.

Åkerrull / Tromlestokk av tre

Knuser jordklumper

Ringtrommel

Trommel.

Langrennsløpere og skogsarbeid i norsk skihistorie

Fra tidligere år la heltene fra langrennssporet grunnlaget for sin råskap i hardt skogsarbeid. Thor Gotaas fortalte historier på løpende bånd på Rønnehue.

Tekst og foto: Tone Sverreson Ørmen

Gjennom mer enn hundre år kom de fleste skiløperne fra et arbeidsliv i skogen og de vendte tilbake dit etter de hadde kommet over målplassering for siste gang. De hadde bygd seg opp gjennom hardt fysisk arbeid og løftet seg fra beskjedne kår. Gotaas fortalte at skiløpere før i tiden var fåmælte og beskjedene i fremmede miljøer, men muntre i sin egne og ikke minst rike på liv, historier og anekdoter.

Gotaas ønsket å gi en honnør til de som har løftet frem idretten, han kan utrolig mye om norsk langrenn og dens kulturhistorie opp gjennom tidene.

Thor Gotaas.

De fremmøtte fikk høre mange muntre historier og alle fikk seg en god latter. Mange kunne kanskje tenkte, var det virkelig sant - alle disse rare historiene han fortalte på løpende bånd var ekte. Med sol og snev av sommervarme ble det en flott dag.

Skihistorikeren og forfatteren Thor Gotaas hadde med seg en sekk med egne bøker og de ble bokstavelig revet vekk. Med sin humoristiske og engasjerende måte å fortelle på ble mange interessert i hans bøker. Det ble det god stemning på Rønnehue og vaffellukta lå over stedet.

Takket være arrangementskomiteen som møtte opp tidlig, stekte vafler og ordnet kaffe. Kåre Odden måtte ta på seg jobben som privatsjåfør, fordi Gotaas ikke kjører bil. Takk også til Inger Syvertsen for nye gardiner og nypussede vinduer, og dugnadsgjengen med Bjørn i spissen, de har lagt ned enormt mange timers arbeid for å få bygningen til å skinne om kapp med sola.

En natt på Væstøkaugen

En kveld eller helg, på et stille rolig sted, som medlem i Skoger og Konnerud Historielag kan du overnatte på Rønnehue.

Ta kontakt med Maria Björck, Selvik Bruk A/S mobil 913 10 113, kr, 200,- pr. døgn.

Nøkkel og reglementet «Folkeskikk på Rønnehue» leveres ut etter avtale med Maria.

Returadresse:

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Vårtur 2024

Vårturen 2024 finner sted lørdag 27.april og turen går til Kongsberg som neste år feirer 400 år.

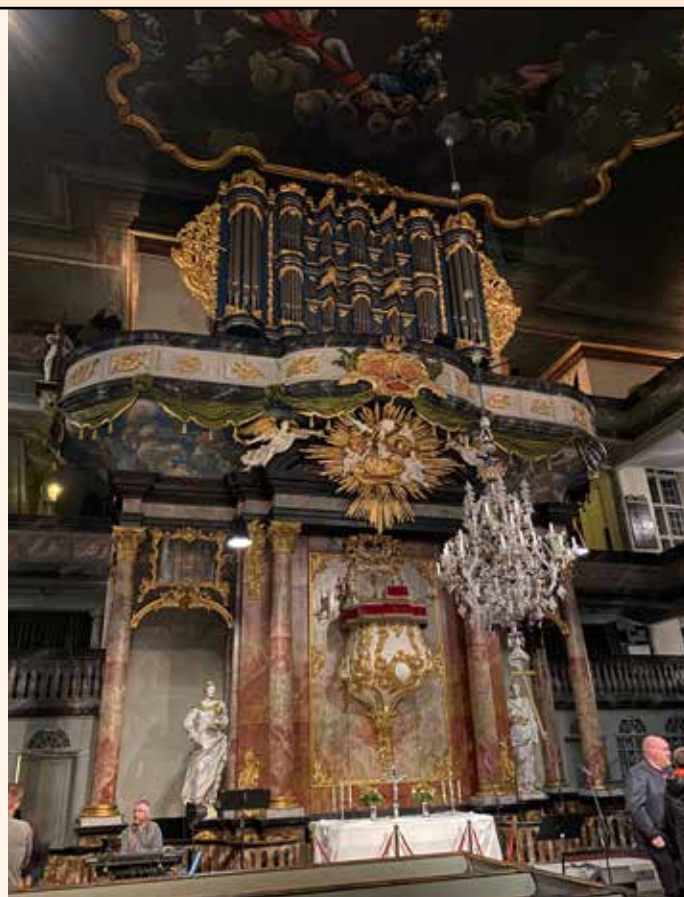
Etter ankomst Kongsberg serveres det kaffe m/boller før vi besøker Norsk Bergverksmuseum. Det ble jo utvunnet betydelige mengder sølv i Kongsberg-gruvene og museet har bl.a. verdens største utstilling av sølv-tråd. Under den guidede omvisningen skal vi også innom Mynt-museet. Etter guidet omvisning får vi en times tid «for oss selv». Denne kan benyttes som man vil, men noen har kanskje lyst til å stikke en tur innom Norsk Skimuseum, utviklingen ved Kongsberg Våpen eller Geolab (alt er på samme sted).

Etter en «lang» formiddag inntar vi en bedre lunsj før turen går til Kongsberg kirke. Dette er den største barokk-kirken i Norge og har et enkelt eksteriør, men et svært rikt rokokko-interiør. Lysekronene ble produsert ved Nøstetangen Glasværk i Hokksund i annen halvdel av 1700-årene og er blant de største, vakreste og rikest utformede armkroker av glass som finnes i Norden. Over lysekronene ruver det majestetiske Glogerorgelet som ble bygget av Gottfried Heinrich Gloger.

Etter besøket i kirken setter vi snuten hjemover.

Program:

- Ca. 11:00 Ankomst Kongsberg og det serveres medbrakt kaffe og boller
- 12:00 Bergverk- og Mynt-museet. 1 times guidet omvisning og deretter «egentid».
- 13:30 Lunsj (sted ikke bestemt enda)
- 14:45 Kongsberg kirke. 1 times guidet omvisning inkl. en kort konsert på det berømte Glogerorgelet.
- 16:00 Retur til Drammen

Den endelige invitasjonen med påmelding , betalingsdetaljer etc. blir sendt ut i februar-24 og fristen vil være 1. april. Vi håper programmet ser interessant ut og at deltakerne blir mange.

Arnfinn Bråthen & Stein Erik Bjørnerud

Bilde Quiz

Velkommen til Bilde Quiz på Imjelt golf. Servering av pizza inngang kr. 100,-. 15/2 kl. 19:00.

Årsmøte

14/3 kl. 19:00 Sørvangen